OŠ DRAGOTINA KETTEJA NOVO MESTO

HEDA RUS KASTELIC

DARINKA PIRC

POTUJ Z MENOJ

ILUSTRIRALI UČENCI

OŠ DRAGOTINA KETTEJA NOVO MESTO

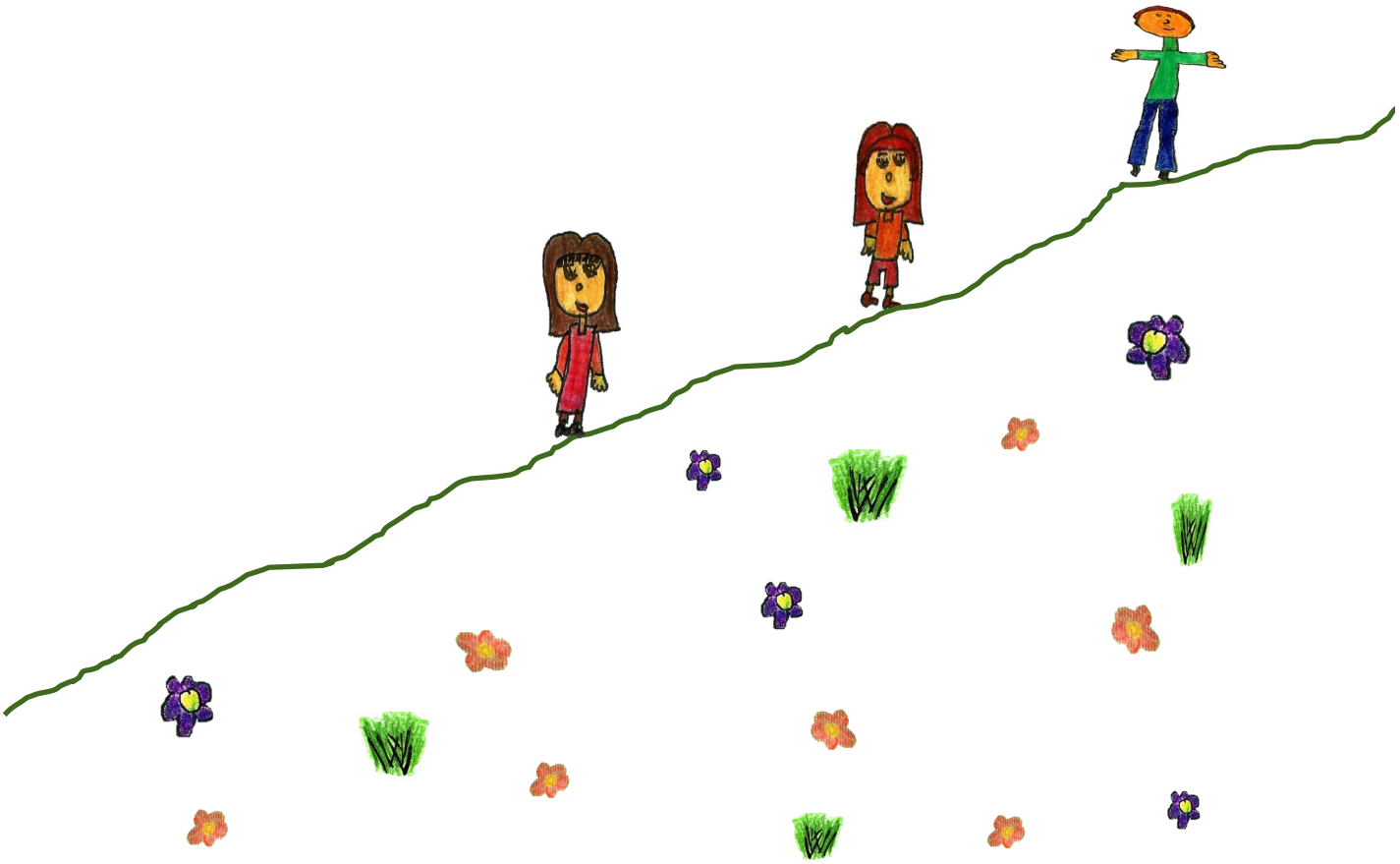

HEDA RUS KASTELIC

DARINKA PIRC

POTUJ Z MENOJ

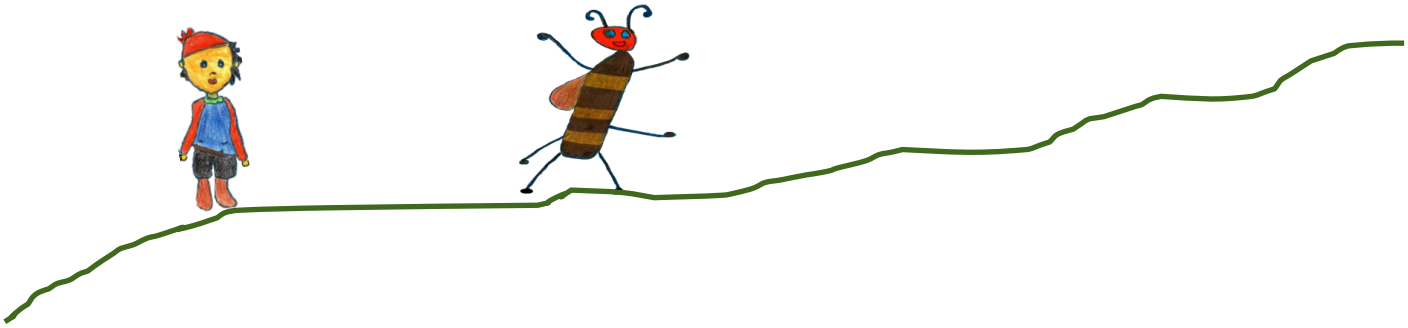

Ilustrirali

UČENCI OŠ DRAGOTINA KETTEJA
NOVO MESTO

NOVO MESTO 2013

V Mravljični deželi živi radovedna, prijazna in pogumna mravljica Mila. Naj se nam kar sama predstavi:

ME ŠE NE POZNATE?

SEM MRAVLJICA MILA.

V TEJ LEPI DEŽELI VESELO ŽIVIM.

VSEM RADA POMAGAM,

TEŽAVE PREMAGAM,

SE SREČE PRIJATELJEV RES VESELIM.

Neke noči Mila ni mogla spati. Vstala je, sedla k oknu in se zazrla v svetlo noč...

Razmišljala je: »Morala bom na pot. Otroci imajo težave. Ne zmorejo vsega narediti tako kot od njih pričakujejo starši in učitelji. Moram jim pomagati. Moram!!!« Bila je zadovoljna s svojo odločitvijo. Legla je v posteljo in mirno spala do jutra.

Zjutraj je vzela s police svojo popotno torbo, vanjo stresla pet meric poguma, pet meric dobre volje in deset meric ljubezni. Že si jo je hotela zadati na rame, ko se je spomnila: »Še košček kruha bom vzela. Pot bo dolga in naporna.«

In tako se je začelo njeno potovanje...

Dolgo je že hodila po prostranem travniku. Opazovala je murne, kobilice, pikapolonice... Tu in tam je malo pokramljala, pomislila na otroke in odšla dalje. Njene misli je zaslišal veter, ki je skupaj s travniškimi prebivalci zapel:

NE BOJTE SE, OTROCI SVETA,
PRIHAJA DOBRA MRAVLJICA,
POGUMNA, VESELA PRIJATELJICA
PREŽENE SKRBI IZ SRCA.

Kar nekaj ur je že potovala, zato je postala lačna in utrujena. Ozrla se je naokrog in nekaj korakov naprej opazila košato drevo. »Kar tukaj se bom malo odpočila,« si je rekla.

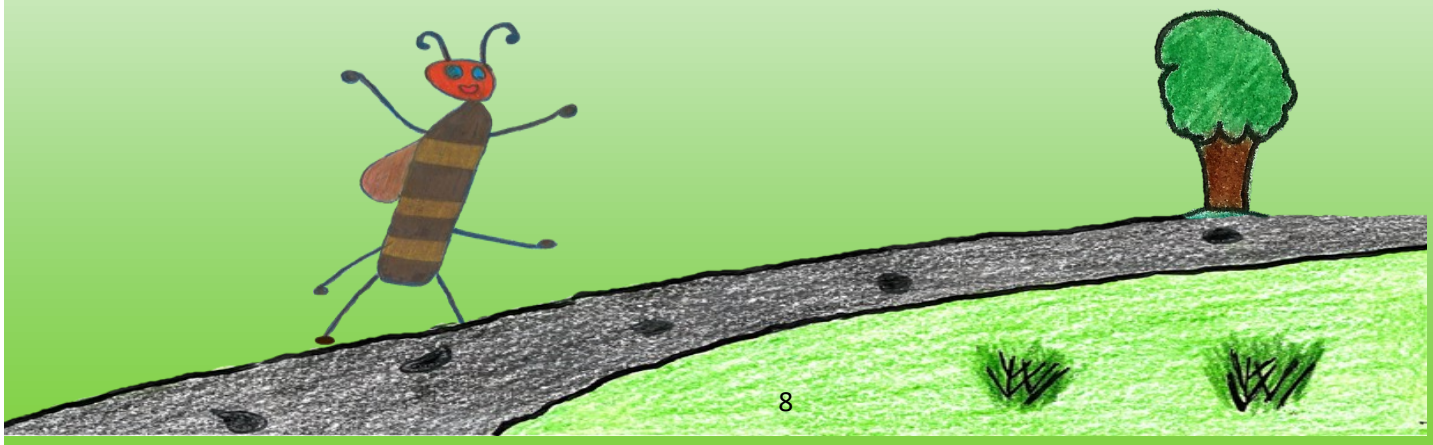

Ko je ravno pojedla svojo malico iz popotne torbe in že vstala, da odide naprej, je nenadoma pred seboj zagledala mavrico metuljevih kril, ki so se lesketala v opoldanskem soncu.

»Kako pravljično lepa bitja ste!« jih je ogovorila. »Kaj pa počnete v tem vročem dnevu?«

»Veš, Mila, vsak dan se srečamo in plešemo ples prijateljstva,« je pojasnila metuljčica z zlato rumenimi krili.

»Ooo, to je pa lepo!« je bila hkrati presenečena in navdušena.

»Mila, zapleši z nami!« je predlagal Citronček.

»Zakaj pa ne?« si je mislila. »Malo lahko ostanem, potem bom pa res morala pohiteti, da me ne ujame noč.«

Mila je skočila pokonci in lahkotno zaplesala s travniškimi prijatelji. Za hip je celo pozabila, kam je namenjena. Vendar se je kmalu spomnila otrok. Težko se je poslovila, saj so ji vsi prigovarjali:

EJ, MRAVLJICA MILA,
KAM TI ZDAJ HITIŠ,
OSTANI PRI NAS,
DA SE NE IZGUBIŠ.
KAJ V SVET BI HODILA,
PRI NAS JE LEPO.
ČE NAS ZAPUSTILA BOŠ,
DOLGČAS NAM BO.

Res bi rada ostala na travniku, klepetala in plesala, a je vseeno pomahala metuljem v slovo in odhitela dalje.

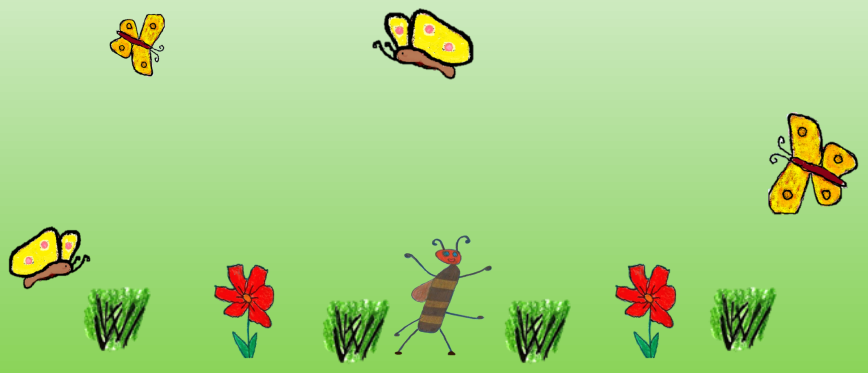

Steza se je vse bolj ožila in jo pripeljala v gozd. Bil je gost in teman. Nikjer ni videla žive duše. Kar nekam tesno ji je postalo.

11

Pa se je spomnila na pogum v svoji popotni torbi in pesmi s travnika, pospešila korak in kmalu je pred seboj zagledala prijazno vasico.

Približala se je hiši in prisluhnila glasnemu pogovoru.

»Kako je bilo v šoli? Si znal pesmico?!«

»Slabo. Zamešal sem tiste besede na koncu vrstice.«

»Zamešal, pozabil… Sami izgovori! «

JANŽE, PREMALO SE UČIŠ.
PRED RAČUNALNIKOM SEDIŠ,
NIČESAR NE ZAPOMNIŠ SI,
OD TEGA GLAVA ME BOLI.

»Ne morem razumeti, da si lahko tako raztresen in površen, Janže! Kdaj se boš zresnil! Nikoli ne bo nič iz tebe!« je obupavala mama in razburjeno odvihrala iz sobe.

Janže se je sesedel na stol in žalostno zajokal. Hudo mu je bilo, ker ga niti mama ne razume. Res se trudi, zelo trudi, težavam pa kar ni videti konca.

Mila je slišala mamo, slišala pa tudi fanta in njegov jok. Zasmilil se ji je. Stopila je v hišo in ga tolažila:

NE BODI HUD NA TA VAŠ SVET,
SAJ KMALU BO VSE DOBRO SPET.
V DEŽELI, KJER SEM JAZ DOMA,
VEŠ, DELA VSAK LE TO, KAR ZNA.

Janže jo je presenečeno gledal in poslušal. Mila mu je bila pri priči všeč. V hipu se je odločil in mami pustil sporočilo:

ODŠEL SEM V MRAVLJIČNO DEŽELO.

Tako sta skupaj odšla na pot in kmalu zapustila vas.

Ko sta prispela do naslednje vasi, sta bila že pošteno utrujena in lačna. Ustavila sta se pred majhno hišo z lepo urejenim vrtom. Okna je imela na stežaj odprta. Hotela sta ravno potrkati, ko sta zaslišala tresk in žvenketanje črepinj.

»Neroda, nerodna! Spet ti! Razbil si mi krožnik iz najboljšega porcelana! Kaj mi boš še uničil? Se ne moreš malo umiriti? Z rokami kriliš naokrog. Povsod te je dovolj! Pospravi črepinje!«

Mama in oče sta skoraj že povsem obupala, zato sta potožila drug drugemu:

NAŠ TJAŽ JE NERODA, VSE PADA MU IZ ROK,
ME STRAH JE ŽE, KADAR NALIVA SI SOK.
V DELAVNICI VČERAJ JE OLJE RAZLIL,
RAZTRESEL VSE ŽEBLJE IN ŠIPO RAZBIL.
NAŠ TJAŽ JE NERODA, LE KAJ IZ NJEGA BO,
ČE KMALU SE ZRESNIL NE BO.

»Ups, tukaj je pa nekaj hudo narobe,« je šepnila Mila.

»Bolje, da greva naprej,« je predlagal Janže.

Naredila sta že nekaj korakov, pa si je Mila premislila.

»Kar potrkajva!« je rekla. »Morda lahko kako pomagava.«

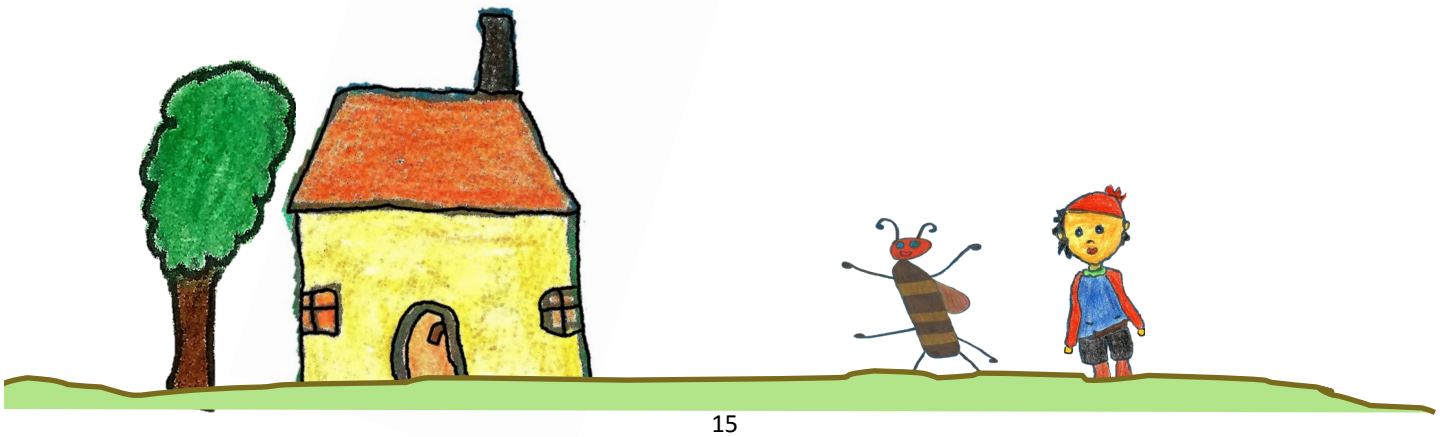

Pogumno je potrkala. Odprla jima je gospa v predpasniku z lepo urejeno pričesko. Začudeno ju je pogledala in vprašala:

»Od kod pa vidva in kaj želita?«

»Žejna sva…« je nekoliko plaho povedal Janže.

»Pa lačna tudi. Rada bi se malo odpočila, saj je za nama kar naporna pot,« je razložila Mila.

Gospa se jima je prijazno nasmehnila in ju povabila v hišo:

»Imata pa srečo! Kosilo bo vsak čas na mizi.«

Vljudno sta se zahvalila in stopila v hišo. Vsi člani družine so bili že zbrani za lepo pogrnjeno mizo. Presenečeni so zrli drug v drugega in Mila je takoj opazila, da ima najmlajši objokane oči. Veselo mu je pomežiknila in sedla poleg njega. Predstavili so se drug drugemu in se med kosilom živahno pogovarjali. Vsi so jedli iz čudovitih porcelanastih krožnikov, le Tjažev krožnik je bil drugačen. Janže je opazil na njem že nekaj prask, Mila pa je bila prepričana, da ni iz porcelana. Tjaž je sklonil glavo in videlo se je, da ga je malo sram.

Ko so se najedli, sta se starša odpravila v službo, Tjažev starejši brat Tine pa je moral na trening.

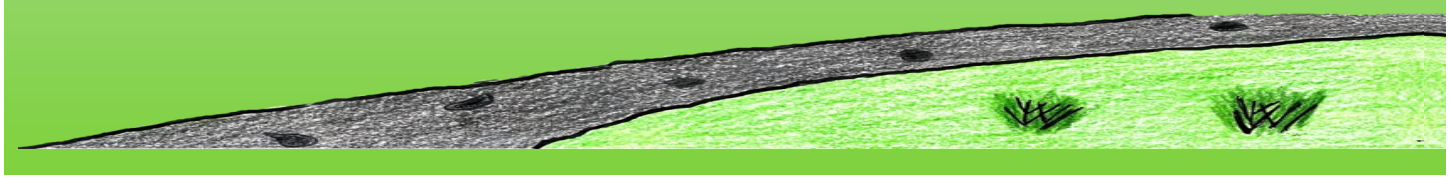

Ko so ostali sami, je kar bruhnilo iz Tjaža: »Nikar se ne delajta, kot da nista ničesar opazila! Res sem neroda! Vedno kaj razbijem, uničim, prevrnem. Same težave so z mano. Ni čudno, da vsi vpijejo name.«

Mila in Janže sta dobro razumela Tjaževo težavo. Objela sta ga okrog ramen in Mila mu je zapela:

NE BODI HUD NA TA VAŠ SVET,
SAJ KMALU BO VSE DOBRO SPET.
V DEŽELI, KJER SEM JAZ DOMA,
VEŠ, DELA VSAK LE TO, KAR ZNA.
NIČ NI HUDO, NIČ NI TEŽKO,
TO JE DEŽELA MRAVLJIČNA.

»Kar z vama bom šel!« je rekel Tjaž. Na mizi je pustil sporočilo:

ODŠEL SEM V MRAVLJIČNO DEŽELO.

Zaklenili so hišo in odšli.

Prišli so do široke, prašne ceste. Janže in Tjaž sta se prijela za roke in veselo korakala. Mila ju je komaj dohajala. Pripovedovali so si smešnice in se zabavali. Sprva jih je pot vodila po dolini, nato se je začela vzpenjati.

Janže je začel tarnati, da je žejen. Mila mu je obljubila, da se bodo ustavili pri prvi hiši, ki jo bodo zagledali.

Kmalu so prisopihali na vrh hriba. Tam so malo postali, da bi si odpočili. Pogled jim je odplaval v dolino. Ob vznožju hriba so zagledali majhno vasico. »Kar tjale pojdimo,« je odločila

Stekli so po hribu navzdol.

»Saj to je šola!« je bil presenečen Janže.

»Morda bomo imeli srečo in dobili v šolski kuhinji sok,« je bil navdušen Tjaž.

»Kaj pa košček kruha?« je vprašala Mila, ki je postala takoj lačna, ko je pomislila na kuhinjo.

»Gotovo se bo kaj našlo,« je bil prepričan Tjaž.

Vstopili so v trenutku, ko je zazvonilo. Vrata učilnic so se odprla in učenci so se začeli igrati zelo zanimive igre. Tjaž, Janže in Mila so takoj pozabili na žejo in se jim pridružili.

»Kako zabavno!« je bila navdušena Mila.

»Super je!« sta se strinjala prijatelja.

Kar prehitro se je oglasil zvonec in učenci so se vrnili k pouku. Tjaž in Janže sta hotela oditi, a ju je Mila prosila, naj še malo ostanejo. V šoli ji je bilo zelo všeč. Prijazna učiteljica jih je povabila v razred.

Pouk se je začel.

Učiteljica je najprej prebrala pravljico o Zelenem zmaju. Učencem je svetovala, naj pozorno poslušajo, da bodo znali pravljičnega junaka zmaja tudi narisati.

TAM ZA ZELENO GORO,
TAM ZA ZELENIM GOZDOM,
TAM ZA ZELENO SKALO
JE ŽIVEL EN ZMAJ.

VSE, KAR BILO ZELENO JE,
IMEL JE STRAŠNO RAD,
SAJ ZA SLADICO VEDNO IZBRAL
PET SLASTNIH JE SOLAT.

Na začetku so učenci zbrano poslušali, čez čas pa so se začeli dolgočasiti. Klepetali so in povzročali hrup. Učiteljica je učence nekajkrat opomnila, a ni kaj dosti zaleglo. Nadaljevala je:

JE IMEL ZELENO GLAVO
IN TRI ZELENE OČI,
ZELEN JE OGENJ BRUHAL
VSE DNI IN VSE NOČI.

Le Mina in Liza sta poslušali in bili čisto pri miru. Videti sta bila žalostni.

Mila je opazovala dogajanje v razredu in pripomnila: »Čudno, da otroci ne poslušajo. Meni se zdi pravljica zanimiva.«

Ko je učiteljica končala z branjem, so učenci začeli risati. V razredu je zavladala tišina. Delali so resno in zavzeto. Kmalu so nastale lepe risbe. Razstavili so jih na tabli. Le Liza in Mina še nista oddali svojih risb.

»Liza, pokaži, kaj si narisala!« je ukazala učiteljica. Deklica se je počasi in prestrašeno bližala tabli. Ko so risbo zagledali sošolci, so se začeli na ves glas smejati. Namesto zelenega, je narisala rdečega zmaja. Učiteljica jo je okarala: »Liza, Liza, v prihodnje boš morala biti bolj pozorna.

Nato je poklicala še Mino iz zadnje klopi. Nejevoljno se je zazrla v prazen list: »Kaj si pa spet delala?«

Vsa nesrečna je Mina jecljala: »Nisem mogla, nissseeem mogggla...« Sošolci so se ji začeli posmehovati: »Mevža! Počasnela! « »Dovolj!« jih je mirila učiteljica.

V tistem trenutku je zazvonil zvonec.

Učenci so drug za drugim odhajali domov. Ostali so le še Mina, Liza, Tjaž, Janže in Mila. Nastala je mučna tišina.

Mila je iskala prave besede, da bi deklici opogumila, pa jo je prehitel Tjaž: »Vidim, da sta zelo žalostni.«

»Ko pa imava vedno toliko težav,« je rekla Liza.

»Naloga se mi je zdela precej lahka,« je glasno razmišljal Janže.

»Zate že,« je pohitela Mina. »Jaz pa tako slabo slišim, kadar v razredu ni miru. Nisem slišala pravljice.«

Tudi Liza jim je zaupala svoje težave. Povedala je, da ne vidi barv. Vedno kaj narobe pobarva, sošolci pa se norčujejo iz nje.

»To pa je problem!!! Vesta kaj? Pojdita z nami v mravljično deželo!« je predlagal Tjaž.

Mila je dobro razumela stisko obeh deklic. Da bi ju malo razvedrila, jima je zapela:

PRAV RES JE ČUDEN TA VAŠ SVET,
A KMALU BO VSE DOBRO SPET.
V DEŽELI, KJER SEM JAZ DOMA,
VEŠ, DELA VSAK LE TO, KAR ZNA.
NIČ NI HUDO, NIČ NI TEŽKO,
TO JE DEŽELA MRAVLJIČNA.

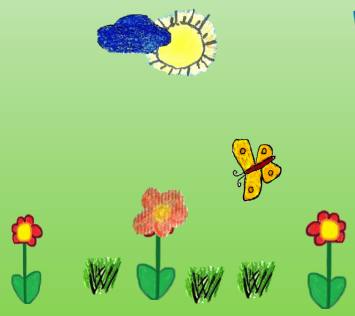

Deklici sta bili navdušeni in povabilo z veseljem sprejeli. V razredu sta pustili sporočilo:

ODŠLI SVA V MRAVLJIČNO DEŽELO.

Mila je imela sedaj ob sebi že štiri prijatelje. Bila je srečna, saj se je bližala domu, otroke pa je gnala radovednost. Vsak pri sebi je razmišljal, kako neki je v Mravljični deželi.

»Mila, ali je še daleč?« je vprašal Janže, ki je hodil z Milo najdlje.

»Si že utrujen, kaj? Vidiš, tamle je za tistim hribom,« je povedala Mila. »Tudi jaz že komaj čakam, da pridem domov.«

»Pojdimo brž!« je vzkliknil Tjaž. »Tako sem že radoveden!«

Pohiteli so. Vsa utrujenost je izginila…

Naenkrat so pred seboj zagledali Mravljično deželo. Mravljice so jih že od daleč opazile in jim mahale v pozdrav. Kako vesele so bile Miline vrnitve! Pele in plesale so okoli nje in njenih prijateljev in jim pripovedovale razne dogodivščine, ki so se zgodile, medtemko Mile ni bilo.

Mila je bila tako srečna, da je zapela:

ZDAJ SPET SEM DOMA, SRCE MI IGRA.
DEŽELICA MOJA, TA KOŠČEK SVETA!
ZAMENJAM JE NE, VSAK NAJ TO VE!
PRIJATELJSTVO VAŠE POMENI MI VSE.

Zvečerilo se je. Popotniki so povečerjali in odšli spat. Mila jim je obljubila, da si bodo naslednji dan ogledali njeno deželo.

Tjaž se je prvi prebudil. Zagledal je Milo, ki je že pripravljala zajtrk.

»Dobro jutro, Mila!« jo je pozdravil. »Ti lahko pomagam?«

»Seveda, Tjaž. Tvoja pomoč mi bo zelo prav prišla. Malo predolgo sem spala,« se je nasmehnila.

»Tiste krožnike prinesi, prosim. Hotela sem vas vse presenetiti z zajtrkom.«

Tjaž je stekel proti omari, vzel s police krožnike in … Kakšna groza! Vsi so mu padli iz rok. Zastal mu je dih in za hip je zaprl oči.

»Oprosti, Mila…« je prestrašeno stokal.

»Daj no, Tjaž, saj ni nič hudega,« ga je mirila Mila.

Odprl je oči in ni mogel verjeti. Vsi krožniki so bili celi. Hitro jih je pobral in postavil na mizo. Tako vesel je bil, da je pozabil na strah. Tisti dan mu nobena stvar ni več padla iz rok.

Mino, Janžeta in Lizo je prebudil ropot. Vstali so, da bi videli, kaj se dogaja. Kako so bili presenečeni! Zagledali so mizo polno dobrot. Sedli so in pozajtrkovali.

Hitro so odšli na sprehod po lepi Mravljični deželi. Obiskali so Miline prijatelje, se igrali, plesali in peli… Bilo je zelo zabavno.

Nato jih je Mila povabila še v šolo. Janže se je takoj pridružil skupinici mravljic, ki so se učile pesmico. Ni mogel verjeti svojim očem: »Glej, Mila, tukaj je napisana pesmica, ki si je nisem mogel zapomniti. Kako enostavno! Vse je lepo narisano.« Stopil je pred razred in povedal pesmico brez napake. Vsi so mu navdušeno zaploskali.

Mina in Liza pa sta se pridružili skupinici, ki je zavzeto poslušala pravljico. Liza je opazila velike barvice. Na njih je pisalo: rdeča, modra, zelena… Brez težav je narisala in pobarvala risbico. Vsi so jo pohvalili, ker je narisala prijaznega zmaja s polnimi usti solate in ga pobarvala zelo natančno. Tudi Minin zmaj je bil nadvse lep in prijazen.

Nenadoma je nekdo potrkal. Mravljinček Taj je planil v razred. Mila se ga je zelo razveselila.

»Mila, končno! Tako sem te pogrešal!« je vzkliknil Taj. Mila se je zasmejala: »Kje si pa hodil? Včeraj te ni bilo…«

Taj je razložil, da mu je postalo zelo dolgčas, ko je odšla. Šel je za njo, a sta se vedno za las zgrešila. Tako je srečal Janžetove in Tjaževe starše in Minino ter Lizino učiteljico. Vsi so bili zelo v skrbeh. Zasmilili so se mu, pa jih je pripeljal s seboj.

Starši in učiteljica so vstopili v razred. Bili so zelo veseli, ker so videli, kako zadovoljni so otroci. Drug drugemu so hiteli pripovedovati, kaj vse so doživeli. Tako srečni so bili!

Mila ni skrivala zadovoljstva ob uspehu svojega potovanja.

Nenadoma so si tudi njeni novi prijatelji zaželeli, da se čim prej vrnejo domov. Poslovili so se in si obljubili, da se še kdaj srečajo.

»Nasvidenje, Mila! Pa ne pozabi na obljubo!« ji je zaklicala Mina.

»Zagotovo se še srečamo,« je rekla Mila. S pogledom se je ustavila na polici, kjer je pustila svojo popotno torbo.

»Najbrž jo bom spet kmalu potrebovala,« si je mislila.

»Do takrat pa…«

OŠ Dragotina Ketteja

Šegova ulica 114

8000 Novo mesto

Tel: 07/3730850

Faks: 07/3730860

E - mail: tajnistvo-os.dk@guest.arnes.si

http://www.dknm.si

Heda Rus Kastelic, Darinka Pirc
POTUJ Z MENOJ

ILUSTRIRALI: učenci OŠ Dragotina Ketteja
MENTORICE: Ksenija Pejanovič, Marjeta Rožič, Bojana Klančičar, Darinka Pirc in Marjeta Saje
JEZIKOVNO PREGLEDALA: Damijana Karlič
GRAFIČNO OBLIKOVALA: Darinka Pirc

Novo mesto, marec 2016

OŠ DRAGOTINA KETTEJA NOVO MESTO
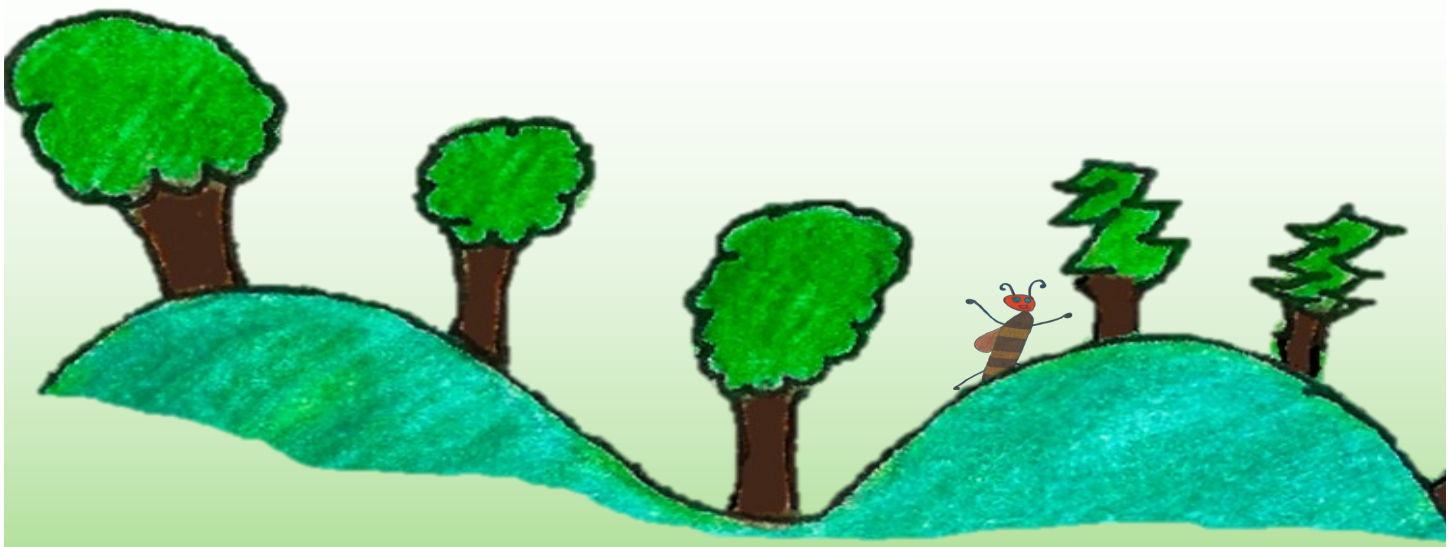
NIČ NI HUDO, NIČ NI TEŽKO,
TO JE DEŽELA MRAVLJIČNA.